

A tak chodte, čiňte učeními všetky národy krstiac ich v mene Otca i Syna i Svätého Ducha, učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta. Amen. (Matúš 28. 19 - 20)

Robí Boh zázraky aj dnes?

Samozrejme, že robí, a to tak, ako to robil i v minulosti. Boh sa nikdy v ničom nezmenil. Okrem toho sme si všetci všimli, že keď sme v nebezpečenstve, alebo sme nevyliciteľne chorí, alebo keď sme v slepej uličke, obraciame svoje oči a srdce ku Kristovi, Synovi živého Boha: „**Ach Bože, ty si jediný, kto môže niečo urobiť a pomôcť mi!**“. Prečo obraciame naše nádeje k Bohu? Pretože nikde inde nádej neexistuje. Často sa naša nádej a naša modlitba uskutočňuje a naša prosba je vyplnená. Je vyliečená nemoc a pacient sa začína cítiť lepšie. Mohlo by to byť len náhodné? Neexistuje. Zažil som úžasnú liečbu pacienta, ktorý bol plný rakoviny. Jeho pokožka zožltla, vážil len niekoľko kíl, lekári boli veľmi pesimistickí. „**Vezmite ho domov zomrieť. Už nemôžeme spraviť nič viac.**“ Po tom, čo bol vyliečený, sa lekári znovu stretli, dvíhajú ruky. Jeden z nich, Kanaďan, povedal: „**Kristus ho vyliečil!**“. Mužovi sa vrátila jeho sila, vrátil sa do práce a ponúkol svoj dom, aby sa z neho stalo miesto kázni a modlitby, pretože uznal, že ho vyliečil Kristus. Jeho domov sa stal cirkvou, kde sa kázalo Evanjelium Krista. Máme tomu veriť? Nemusíme sa nijako špeciálne snažiť, pretože sme to na vlastné oči videli, zažili sme to.

Robí Boh zázraky i dnes? Samozrejme, že robí a „**ktokoľvek bude vzývať meno Pánovo, bude spasený**“ (Skutky 2:21) Ako náhle človek, ktorýkoľvek človek, cíti, že nemá ďalšiu nádej a volá vo viere a s pokorou Pána Ježiša Krista, bude prekvapený jednaním Boha. Starý zákon uvádza početné prípady o Božom ľude, ktorý sa ocitol v beznádejnej situácii, ale veril v Boha Otca, a bol spasený pred istým nešťastím a istou smrťou. Niektorí ľudia považujú tieto príbehy za mýty. Ale Boh ich potvrdzuje tým, že do ľudských životov zasahuje a zachraňuje ich. Potom si ľudia uvedomujú, že všetky tieto

príbehy neboli mýtmi, ale skutočnými zážitkami so skutočným a živým Bohom.

Aby Boh jednal v našich životoch, potrebujeme sa nad vecou vážne zamyslieť. Musíme na Neho volať úpenlivo a pokorne celou silou duše, aby sme Ho spoznali ako jediného, ktorý nás skutočne má rád a môže nás vyslobodiť zo slepej uličky, v ktorej sme sa ocitli.

Ako Boh koná? Koná tak, ako vie najlepšie a On vie, aký je ten najlepší výsledok, aby sme nepochybovali, že to bolo Jeho konanie a výsledok je dokonalý. Čo je veľmi pozitívne a jednoznačné je to, k čomu nás samotný Pán nabáda a čo nám odporúča: „**Proste, a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klopte, a otvorí sa vám; lebo každý, kto prosí, berie; kto hľadá, nachádza, a tomu, kto klope, sa otvorí.**“ (Matúš 7:7-8.) Pozvánka Ježiša Krista je adresovaná všetkým ľuďom a volá ich, aby si vyskúšali a mali osobnú skúsenosť s Ježišom Kristom. Keď sa potom niekto opýta: „**Počúva Boh modlitby?**“, „**Robí Boh zázraky i dnes?**“, budú sa môcť podeliť o vlastnú skúsenosť. Nie o to, čo im povedali iní, alebo čo zažili iní, ale čo oni sami zažili a s čím sa sami stretli.

Boh nechce, aby sme hovorili o zázrakoch, ktoré neurobil, alebo aby sme rozprávali o zjaveniach Ním nezjavených. Boh skrze Ježiša Krista môže odhaliť človeku veľa a nepotrebuje falošné svedectvá ani falošné zjavenia a falošné zázraky. Ježiš Kristus je pravda. „**Ja som cesta i pravda i život**“, kázal náš Pán Ježiš Kristus. (Ján 14:6) Evanjelium je absolútna pravda a nemôže zniesť lož, pretože pravda nemôže byť založená na klamstvách. Pravda nepotrebuje klamstvá. Dokáže sa sama veľmi dobre podporiť. Nepotrebuje obranu.

Kristus je pravda a Jeho meno je skutočné a živé. Leonidas Feggos

Rodinný život: Ako sa staneš hlavou ženy - časť I

Určite chceš byť hlavou ženy? Správne. Pozrime sa na to, ako sa to dá dosiahnuť... Aký bude musieť byť (ako hlava) muž voči svojej žene? Božie Slovo odpovedá presne... „**muž je hlavou ženy... (ako?), ako aj Kristus je hlavou cirkvi, a on je Spasiteľom tela**“ (Efežanom 5, 23). Muž je hlavou ženy tak, ako Kristus cirkvi! Teda... Kristus dáva svoj život za cirkev. **Je si tvoja žena istá, že za ňu dávaš svoj život?** Nepredpokladaj... opýtaj sa jej! Kristus sa svojím životom stal vzorom pre cirkev. **Je tvoj život taký, že ťa tvoja žena obdivuje?** Kristus zaplatil svojou krvou za svoju cirkev. On nemohol za nič. Nemyslíš si, že za nezhody môže tvoja žena? Možno nie je pre teba dostatočne dobrá? Vieš si predstaviť, keby takto rozmýšľal Kristus o nás? Kristus sám je ukázkovým a súčasne odpúšťajúcim pre svoju

cirkev. Nezhodám alebo ostrým hádkam sa nanešťastie veľa krát nedá vyhnúť... Snažíš sa o čo najskoršie uzmiernenie so ženou alebo „sa tváriš urazene“, až kým ťa tvoja žena nepožiadala o odpustenie? Kristus je hlavou, ktorá rozmýšľa hľadajúc spôsoby, aby sa Jeho cirkev zdokonaľovala v spasení, aby pokročila duchovne. Uvedomil si si, že ako muž si pastierom domu? Cítiš váhu zodpovednosti za spásu svojej ženy? Hľadáš spôsoby, aby bola požehnaná aj ona tvojím riadením? Ten najpokornejší a zároveň najsilnejší v celej cirkvi je Kristus! Zrejme si fyzicky v rodine najsilnejší. **Si ale aj pokornejší?** Kristus NEPOUŽÍVA svoju vládu, aby budoval. ZÍSKAVA si úctu v cirkvi a jej uznanie. Možno sa ty naopak snažíš vyžadovať rešpekt krikom a drsnosťou. **On svoju cirkev miluje,**

nezastrašuje ju, nevyhráza sa jej! Možno si už niekedy povedal „**nehám ťa a odidem!**“ **Alebo „mal som si zobrať inú!**“ Pochybuješ niekedy o hodnote svojej ženy? Kristus nemá žiadnu dôležitejšiu snahu, ako zaoberať sa Jeho cirkvou. Možno máš VEĽMI rád futbal, auto, svoju kariéru. Možno sa príliš venuješ misionárskej práci a **zanedbávaš svoju ženu.** Tak teda muž??? **Si hlavou svojej ženy tak, ako Kristus je hlavou cirkvi?** Muž-hlava nie je mužom-šéfom, ale príkladom Krista! Kristus si nerobí nárok na lásku svojej cirkvi. **Získava ju svojou obeťou!** Nečakal, že sa cirkev stane takou, akým je On. Prišiel On, aby ju získal. Bojoval za ňu až po smrť. Smrť na kríži. Snažíš sa aj ty o manželské šťastie? Si iniciátorom svojho manželstva?

M. Pekos

Hodný alebo nehodný večného života?

“**Ale keď videli Židia zástupy, naplnení boli závišťou a protirečili tomu, čo hovoril Pavel, protirečili a rúhali sa.**“ (Skutky 13:45)

Keď apoštol Pavol a Barnabáš kázali evanjelium Krista v Pisídskej Antiochii, stretli sa s odmietavou reakciou Židov, ktorí tam žili. A apoštoli im povedali: „**... ale keď ho (Božie slovo) odmietate a seba nesúдите za hodných večného života, hľa, obraciame sa k pohanom**“ (Skutky 13:46).

Tento verš zdá sa, znamená, že Židia, ktorí boli proti Božiemu slovu a rúhali sa, nepovažovali samých seba za hodných večného života z nejakého dôvodu, a toto je niečo, z čoho ich apoštol Pavol obviňuje. Vyzerá to ako keby židia rozmýšľali správne. V určitom zmysle by sa všetci ľudia mali cítiť nehodnými večného života, pretože tak o tom čítame v Písme, „**...lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej**“ (Rimanom 3:23). Čo mali teda apoštoli na mysli a aká bola chyba Židov? Keď sa pozrieme na text, ktorý je v starovekej gréčtine, uvidíme, že sa tam nepíše „**nepovažujete sa za hodných večného života**“, ale „**súдите sami seba za nehodných večného života**“. Toto znamená, že Židia (ktorí sa sami považovali za jediných, ktorí bol hodní) kvôli svojim skutkom a správaniu stali sa (podvedome) **sudcami a žalobcami samých seba** dávajúc najavo svoju nehodnosť večného života. A toto bolo takisto zdôrazňované Kristom, „ten, kto neverí (v Syna), **už je odsúdený...**“ (Ján 3:18).

Preto vidíme, že zatiaľ čo Boh si želá, aby boli spasení všetci ľudia (1 Timoteovi 2:3-4), ľudia často prejavujú svoju nehodnosť odmietaním daru Boha. Ale akým spôsobom môže niekto súdiť sám seba nehodným večného života? V Písme čítame niekoľko príkladov:

Predsudkami. Keď Ježiš išiel do Nazaretu, mesta, kde vyrastal, kde ním pohrdali, pretože ľudia tam nemohli prijať, že niekto, koho poznajú tak dobre, môže byť Synom Boha a Spasiteľom sveta, „... žasli a hovorili: Odkiaľ má tento tú múdrosť a tie divy?... A urážali sa na ňom“ (Matúš 13:54c, 57a).

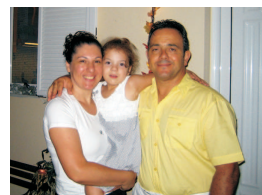
Spoločenským a náboženským postavením V Písme čítame, „Či azda niekto z kniežat uveril v neho, alebo z farizejov?“ (Ján 7:48).

... pokračovanie na strane 3

SVEDECTVÁ VIERY

"Ale ty zostávaj v tom, čomu si sa naučil a o čom si sa presvedčil vediať, od koho si sa naučil a že od detinstva znáš sväté písma, ktoré ťa môžu urobiť múdrym na spasenie skrze vieru v Kristu Ježišovi."
(2 Tim 3:14-15)

V tomto vydaní si prečítame svedectvo brata Gregoryho Spanosa.

-Gregory, čítal si Sväté Písmo od detstva?

Áno, a chcel som začať svoje svedectvo týmto veršom, pretože s milosťou Boha som sa narodil a vyrastal som v kresťanskej rodine. Narodil som sa v roku 1965, mám jedného brata a dve sestry, som najstarší. Od chvíle, keď som dokázal chápať, som si uvedomil, že moja rodina bola úplne iná ako svetské rodiny a ako rodiny mojich príbuzných. Láska Krista bola u nás doma dominantná a ja som bol hrdý, že som svojho otca a svoju matku videl ako vzory pre nás.

-Ako dlho veria tvoji rodičia?

Môj otec, Aristos Spanos, sa stal kresťanom desať rokov predtým, než som sa narodil, kým bol v USA. Bol nadšený vecami týkajúcimi sa Boha, a neskôr sa stal plným hlásateľom evanjelia. S mojou matkou sa stretol v Grécku a po tom, čo sa vzali, žili v predmestí Pireasu, ktoré sa volá Neapoli. Tam sa pridali k cirkvi Nikaia, ktorá bola práve založená. V tejto cirkvi slúžil môj otec Pánovi ako starší a moji súrodenci a ja sme tam vyrástli. Získal som dobrý základ o učení Božieho Slova a tým, že som sledoval správanie svojich rodičov a bratov a sestier. Veci sa zmenili, keď som sa dostal do puberty, ťažké obdobie pre všetky deti. Vo veku 14 rokov som začal na plný úväzok pracovať v opravovni áut cez deň a študovať večer po práci.

-Keď si bol dieťaťom, mal si osobnú skúsenosť s Bohom?

Ako každé iné dieťa som mal otázky a pochybnosti. Hoci som bol trochu nekľudný, počúval som a prijímal som Slovo Božie. V roku 1981, keď som mal 15 rokov, som sa uistil, že Ježiš je živý, navštívil ma Duch Svätý. Bolo to po zemetraseniach, ktoré sa stali v Grécku a do cirkvi prišlo oživenie. V tých dňoch pokrstil Pán na modlitbe, ktorá bola v dome brata Grecosa, 15 ľudí Duchom Svätým. My sme tiež šli na túto modlitbu a pamätám sa, že keď som vstúpil dverami, videl som požehnanie spôsobené prítomnosťou Boha a ešte predtým, než som si kľakol, ma navštívil Duch Svätý. Spolu s ďalšími 4 deťmi podobného veku sme sa dali pokrstiť aj vo vode. Nanešťastie toto všetko netrvalo dlho. Moji kolegovia v práci si všimli, že som iný a začali na mňa útočiť. Neodolal som výzvam tohto sveta, a pomaly som upadol. Prestal som čítať Písmo, chodiť do cirkvi, a keď niekto odíde od vôle Boha, odchádza od neho svätosť a Božia prítomnosť a on končí tak, že sa stáva otrokom hriechu a je ťažké sa vrátiť. Veci sa o dosť zhoršili, keď som sa vo večernej škole pridali ku skupine anarchistov. Mali sme svoje teórie o tom, ako príviesť pokoj a rovnocennosť do tohto sveta, a to vlastnými prostriedkami. Začal som chodiť na futbalové zápasy a stal som sa násilným výtržníkom, čo ma odcudzilo od cirkvi. Predtým som chodieval do cirkvi kvôli otcovi. Svoj šál s farbami môjho mužstva som mal ukrytý a na futbalové zápasy som chodil po zhromaždení, ale tentokrát som úplne prestal chodiť do cirkvi. Od tohto momentu ďalej som svojej rodine spôsobil veľa problémov tým, že som sa opíjal alkoholom, bil som svojich súrodencov a zle som sa správal.

-Bral si drogy?

Ďakujem Bohu, že som neskúsil drogy, aj keď moji priatelia áno. Fajčieval som cigarety a veľmi veľa som pil. Na začiatku, keď som odišiel od Ježiša, bol môj život dobrý. Mal som priateľky, priateľov a moja práca mi poskytovala peniaze na mŕňanie, ale neskôr sa začalo účtovať. Spolu s mojimi priateľmi sme sa zaplietli do výhražok, bitiek, molotovových koktejlův a ďalších

podobných aktivít. Videl som, ako postupne upadávam a nemohol som to zastaviť. Breme hriechu bolo pre mňa veľmi ťažké. Chcel som sa vrátiť, ale nemohol som. Veľakrát som sa snažil prestať fajčiť a piť, neúspešne. Diabol ma prinútil veriť, že som sa rúhal voči Duchu Svätému a kvôli tomu ma Boh odmieta. Raz sme chceli vyhodit do vzduchu auto riaditeľa školy, pretože s nami nesúhlasil. Pretože som sa chcel predviesť a vždy som chcel byť v popredí, moji priatelia chceli, aby som to urobil ja. Nikdy sme to nespravili, pretože som z gangu vypadol a odišiel som od nich. Pomaly som hľadal prítomnosť Boha, ale bolo to ťažké, keďže som bol posledných 6 mesiacov chytенý v pasci hriechu.

-Koľko si mal rokov?

Mal som asi 20 rokov, keď som znovu prišiel do cirkvi, a to bolo 5 rokov po mojej poslednej návšteve v cirkvi. Keď som prišiel, bolo tak skoro, že diakon práve otvoril dvere. Pamätám sa, ako špinavý a úbohý som sa cítil a ako som si kľakol a znížil svoju hlavu pod lavičku, kde držíme podušky. Modlil som sa a prosil som o prítomnosť Boha. Keď bolo o desať minút 8, tesne predtým, než sa začala kázeň, bol som tak zdrtенý, že som dvíhol ruky a povedal: "Pane, pomôž mi, prosím, ukáž mi svoju milosť". Bratia a sestry ma sledovali, prekvapení, že som sa vrátil a chválil som Pána s rukami hore.

-Boli tam tvoji rodičia?

Samozrejme, že tam boli. Moji rodičia nevedeli, aký život som viedol, okrem toho, že som fajčil. Neskôr, keď som im povedal svoje svedectvo, chválili Boha, ktorý ma veľakrát zachránil od istej smrti.

-Riskoval si svoj život?

Veľakrát som mohol zmrieť. Vo vysokej rýchlosti a opití sme jazdili na motorkách a šoférovali autá. Inokedy sme boli úplne dobití v zápasoch medzi výtržníkmi. Keď niekto upadne, ten zlý robí všetko, čo môže, aby ho zničil, predtým než sa vráti k Bohu. Po roku, čo som sa vrátil do cirkvi, som sa chcel oženiť a mať deti. Pán ma požehnal mojou ženou Katerinou a v roku 1986 sme sa vzali. Cirkev Nikaia mala živý mládežnícky klub, ktorý bol vedený bratom Manolisom Nomikosom, ku ktorému sme sa pridali a veľa rokov nás Pán požehnával. Chceli sme mať dieťa, ale nemohli sme. Minuli sme veľa peňazí na lekárov, skúšali veľakrát, skúšali sme všetky dostupné možnosti, ale bez úspechu. Naša viera bola 18 rokov skúšaná, a my sme bojovali a čelili hroznému sklamaniu. Zapojil som sa spolu s bratmi a sestrami a slúžil Pánovi čo najviac, snažiac sa zabudnúť na svoj problém. Napokon som sa modlil k Pánovi a povedal: "Pane, ty poznáš moje srdce, ty vieš, že som sa stal neohrabaným a nečestným tým, že som od teba odišiel. Nedovoľ mi od teba odísť. Nevadí mi, ak mi dáš dieťa alebo nie, ale prosím, nedovoľ, aby bola moja duša zatratená". Vedel som, že keď znovu upadnem, bol by som navyke zatratенý. S touto myšlienkou v mysli som trepziľovo čakal, aby ma Boh požehnal. Boh sa ku mne veľakrát prihovril skrze prorocťa.

-Dostal si sľuby?

Áno, dostal som sľuby, že Boh odpovie spôsobom, ktorý bude ako sen. Niekedy som sľuby prijímal a niekedy som ich odmietať, lebo prešlo veľa rokov. Nakoniec sme jedinečným spôsobom stretli lekára, ktorý nám pomohol a v júni 2005, po 19 rokoch manželstva prišiel požehnaný moment a Pán nám dal našu dcéru, Sofiu. Veľmi ďakujeme Bohu za zázrak, ktorý urobil v našich životoch, a za splnenie Jeho sľubu. Boh možno oddialil odpoveď, ale nikdy na nikoho nezabudne. Takisto by som chcel poďakovať Bohu za mojich bratov a sestry a za podporu, ktorú nám prejavovali počas tých ťažkých rokov. Neskôr som sa stal starším v cirkvi Agia Paraskevi, a za posledné 4 roky s milosťou Pána sa pokúšam o Jeho dielo v cirkvi Pyrgos Ilias. Bojujeme dobrý boj za vieru a bez ohľadu na ťažkosti a problémy nás Pán požehnáva, kým na neho čakáme, aby nás urobil dokonalými, aby nás urobil svätými, očistil nás a kým nepríde, aby nás vzal, aby sme boli s Ním.

„Všetko, čo mi dáva Otec, príde ku mne, a toho, kto príde ku mne, nevyženiem von“ (Ján 6, 37).

Tento mesiac sa zoznámime so svedectvom brata Kostasa Orfanosa.

-Kostas, z toho, čo viem, narodil si sa v kresťanskej rodine.

Naozaj som sa narodil v cirkvi veriacim rodičom, prarodičom, ktorí boli veľmi pekným príkladom. Chodil som do zborovej nedeľnej školy, učil som sa príbehy a verše z Božieho slova a v apríli v roku 1982, keď som mal 12 rokov, som bol pokrstенý Duchom Svätým. Bola to skúsenosť, na ktorú som nikdy nezabudol, aj napriek všetkému, čo som neskôr v živote prežil. Potom som sa dal pokrstiť vo vode, a pokračoval som vo svojej ceste. Spravil som však jednu veľkú chybu. Keď som mal asi 14 rokov, považoval som svoje spasenie za fakt. Uveril som, že keď je moja rodina veriaci, keď viem, čo hovorí Božie Slovo, keď som bol pokrstенý Duchom Svätým, že nepotrebujem nič iné. Neuvedomil som si, že boj pokračuje stále, a že je potrebné sa snažiť až do konca. Takto som sa dostal do pasce, výsledkom čoho bolo, že som upadol, a to upadol veľmi nízko, až do hriechu. Zaplietol som sa do zlých partii a tak, ako sa píše „**zlé priateľstvá kazia dobré mravy**“, takto prišiel úpadok aj do môjho života. Začal som užívať rôzne látky, tabletky, sirupy, hašiš. Jedna látka nasledovala druhú a môj život sa veľmi zhoršil, motorkami, konfliktami, zápletkami s políciou. Stal sa zo mňa človek na okraji spoločnosti, s extrémnym vzhľadom, moje poníženie bolo to isté a totožné s tým, ktoré mal stratený syn a robil som veci, na ktoré si nechcem ani spomenúť. To najhoršie však bolo, že som sa začal byť odporcom Boha. Napriek tomu všetkému som mal duchovné hľadanie a šiel som až tak ďaleko, že som došiel až do zhromaždenia krišnu hľadajúc rôzne pravdy.

-Odmietol si evanjelium ako pravdu?

Neodmietol som ho, pretože som ho v podstate nepoznal. Sväté Písmo som síce prečítal, počul som stovky kázni, ale nikdy u mňa nedošlo k osvojeniu toho, čo som počul, tak aby sa to stalo spôsobom môjho života. Existovalo u mňa poznanie evanjelia, ale neexistoval život a skúsenosť evanjelia. Odmietal som však každé náboženské zriadenie. Samozrejme som začal písať aj jednu knihu proti všetkým možným zriadeniam. Proti politickým, náboženským a spoločenským systémom. Po vojenskej službe som nejako vzáňnel, môj nekajší vzhľad sa zmenil, ale môžem povedať, že môj vnútorný človek sa ešte viac pokazil. Niektoré vedomosti z kníh, ktoré som prečítal, v kombinácii s užívaním narkotík, zo mňa spravili egocentrického a pyšného človeka. Vo veku 26 rokov bolo zdanlivo všetko v poriadku. Mal som partie, vzťahy, finančné pohodlie. Vo vnútri som však mal pochybnosti, vášne, ktoré ma privedli k najhoršiemu, k boju samého voči sebe. V knihe, v ktorej som pokračoval a ktorú som písal, som došiel k vyvracaniu svojich vlastných názorův. Toto ma privádzalo k šialenstvu a ešte viac som upadol do vášni. Nakoniec Boh prejavil dobrú vôľu a navštívil ma vo februári v roku 1996. Zatiaľ čo som pracoval v jednej budove s mojím otcom, prišiel k nám pracovať aj jeden brat. Urobilo na mňa dojem, že neustále svedčil o Kristovi. Tomu, kto mu doniesol tehly a hlinu, tomu povedal aj niekoľko slov, a takto zevanjelizoval celý kolektív. V určitom momente prišiel aj ku mne a povedal mi: „Ty Kostas, prečo si sa vzdialil od Boha?“ Zmobilizoval som všetku úprimnosť, ktorú som v sebe mal a povedal som mu: „Ja som voči Bohu ochladol, naše vzťahy zamrzli“. Vtedy sa otočil a povedal mi niečo veľmi pekné. Povedal mi: „**Ak bude oheň v jednom rohu izby, a ty budeš sedieť v opačnom rohu, je nemožné, aby si sa nikdy ohrial. Keď prídeš a sadneš si blízko ohňa, vtedy sa zahreješ.**“ Tieto slová som si v sebe uchoval, pretože som pochopil, že sa ku mne prihovril Boh. Na konci dňa (bola sobota) mi navrhol, aby som na ďalší deň ráno šiel do cirkvi. Bojkoval som to. Môj program bol, že sa budem celú noc zabávať, a že sa domov vrátim tak okolo 7 hodiny ráno, ak sa vôbec vrátim. Skutočne som šiel domov, trošku som si pospal a k večeru som mal ísť von za svojou partiou, aby sme sa rozhodli, kam pôjdeme. Avšak jedným zvláštnym spôsobom, aj keď

som poobede spal, som cítil intenzívnu ospalosť. Rozmýšľal som, že si ešte na hodinku pôjdem ľahnúť, a že neskôr pôjdem von. Tak som aj urobil, ale napokon som spal až do rána a zobudil som sa cítiac intenzívnu potrebu ísť do cirkvi. Nepýtaj sa prečo. Ani ja som to ešte nechápal. Ani chorý som nebol, ani som nemal iné problémy, ani sa v mojom živote nič nestalo. Jednoducho som chcel ísť do cirkvi. Verím tomu, že to bola odpoveď na modlitby tých, ktorí ma mali radi. Keď som sa pripravoval, začal som mať rozpaký z toho, s čím sa tam stretnem. Rozmýšľal som, že akonáhle ma bratia a sestry uvidia, budú sa ma pýtať, kde som bol a prečo som odišiel. Predstavoval som si tiež akúsi prísnosť v ich hlasoch. Ďakujem však Bohu, pretože keď som nakoniec šiel, nikto mi nepovedal „prečo si odišiel“, ale všetci mi vraveli „vitaj“.

-Tie rozpaký ťa teda nakoniec nezastavili?
Poviem ti, čo sa stalo. V tom čase, keď som o tom všetkom premýšľal, prišiel môj otec a navrhol mi, aby sme šli do cirkvi v Pireuse. To ma odbremenilo, pretože v zbore v Pireu som nikoho nepoznal a bol by som neznámy medzi neznámymi. Keď som mu povedal „ideme“, smiali sa od radosti aj jeho fúzy. 11 rokov som bol voči takýmto návrhom odmietavý. Nečakal to a rýchlo utekal, aby som náhodou nezmenil názor. Došli sme do Pireusu a hneď ako som vystúpil z auta, niekde som sa potkol a zlomil sa mi podpätok na topánke. Vyšli sme hore, bol čas modlitby. Sadol som si na jedno miesto sledujúc miestnosť, a vtedy sa mi prihovoral Pán skrze prorocko. Samozrejme mi v tom čase môj egoizmus neumožnil, aby som ho prijal. Kým sa mi Pán prihovára, pozeral som okolo seba, či bude reagovať niekto iný. Nikto však nereagoval a ten odkaz bol pre mňa. Toto som pochopil, pretože som cítil, ako keby do vnútra môjho srdca vošlo žhavé železo a páliło ma. Akonáhle sme skončili prvú kázeň a spievali sme jednu pieseň, Pán sa mi znovu prihovoral prorocko. Povedal mi: „Každý strom, ktorý má korene v mojom Slove, aj keď vyschol, ja spôsobím, že bude znovu kvitnúť. Pretože „**nalomenej trstiny nedolomí a tlejúceho knôtu**

nevyhasí“. Brat pokračoval v druhej kázni podobnosťou o stratenom synovi. Bolo to intenzívne volanie o návrat. V určitom momente som sa začudoval, pozeral som sa na ľudí v zbore a rozmýšľal som: „Tak dobre, všetci sú tu vo vnútri odpadlíci?“ Došiel som až do tohto štádia a nechápal som, že sa ma Boh snažil priviesť k pokániu a k návratu. Môj egoizmus bolo to, čo mohlo byť najhoršie. Nakoniec ma však ten brat povzbudil slovami, ktoré som dovtedy nikdy nepočul, a nepočul som ich ani nikdy odvtedy. Zvyčajne všetci kazatelia hovoria, keď „niekto chce dať svoje srdce Kristovi, nech príde dopredu ku kazateľnici a kľakne si“. Brat v tú nedelu povedal: „Ten, kto si chce obnoviť svoj vzťah s Bohom, a zbližuje sa s Pánom, nech príde dopredu a nech sa pomodlí“. Presne toto som mal potrebu urobiť. Povedal som si „idem“. A vtedy prišiel nepriateľ duší, aby zahral svoju poslednú kartu, ak je možné to takto povedať. Povedal: „Ten podpätok. Pôjdeš dopredu, kľakneš si, ten podpätok bude visieť, a budú sa s teba smiať.“

Vtedy možno pomohla aj drzosť, ktorú som mal v povahe a povedal som si: „Pôjdem. Kto vie, či ma tu ešte niekedy uvidia znova?“ a skutočne som veril, že už znovu by som do cirkvi neprišiel. Kľakol som si a začal som sa rozprávať s tým Bohom, o ktorom som veril, že Ho poznám. Povedal som: „Bože, vieš, kto som, vieš, aký som. Ukáž mi.“ Chcel som pravdu. Vtedy som zažil jeden duchovný zážitok. Prestal som vnímať hlasy okolo seba a začala sa jedna cesta vesmírom. Ukázal mi veľkolepé veci. Galaxie, hviezdy. Potom sa začala cesta okolo zeme. Videl som vodopády, západy slnka, všetky tie veľkolepé veci, ktoré Pán vytvára, a počul som hlas, nie myšlienku, hlas, ktorý mi hovorí: „Vidíš všetky tieto veci? Ja som ich vytvoril.“ Moje srdce sa začalo triasť. Ako som povedal už skôr, začal sa zo mňa stávať odporca Boha. Táto cesta sa zastavila a videl som z výšky sám seba kľáčiacu pred kazateľnicou. Bol som však ako keby z hlíny, ako keď dieťa modeluje človečika z plastelíny, jedna hmota. Vyšla jedna zlatá ruka, ukázala na mňa a ja som opäť počul hlas: „Vidíš aj seba? Ja som ťa vytvoril“ Pochopil som, aký

som bezvýznamný, sklonil som hlavu a povedal som tú najjednoduchšiu frázu, ktorú som mohol povedať: „Ty si môj Otec, ty si môj Stvoriteľ“. Vrátil som sa znovu do miestnosti, začal som vnímať, čo sa okolo mňa deje, a vtedy všetci bratia a sestry spievali jednu pieseň, ktorú som počul prvýkrát v živote. Spievalo sa v nej „nikdy si neprestal, za mňa sa prihovárať, ó, ako ma skutočne miluješ“. Vraví sa, že keď zomiera človek, odohrá sa pred ním celý jeho život. V tej chvíli prešiel predom mnou celý život za pár sekúnd. Znovu som videl vo videní tri križe na kopci. Nevidel som tváre, ale videl som v tej chvíli, že Pán zomrel a ihneď prišla jedna myšlienka. „Takže Ty, Pane, všetky tie roky bez ohľadu na to, čo som robil, si sa nikdy neprestal za mňa prihovárať a mal si ma stále rád“. V tej chvíli sa moje srdce skutočne roztopilo. Nemohol som zadržať svoje slzy. Bol som vedomím viac kresťanom. Nebol som nejakým dieťaťom, ktoré sa naučilo verše v nedeľnej škole, bol som niekým, kto pochopil, čo sa odohralo na Golgote. Zaľúbil som sa do celého sveta. Zdvihol som sa a začal som objímať a bozkať všetkých bratov. Ďakujem Bohu, pretože zatiaľ, keď som si kľakol, vravel som si: „Kto vie, či ma ešte znovu uvidia?“. Teraz som sa dvíhal so životným rozhodnutím, že zostanem navždy. Na druhý deň som šiel aj do cirkvi v Aténach, kde som vyrastal. Všetci ma objímali a prvá vec, ktorú som povedal, bola: „Škoda tých rokov, ktoré sa stratili“. Niekto mi povedal: „Netráp sa, Pán ti vynahradí tie roky, ktoré požral červ a moľ“. Vtedy som to nemohol pochopiť. Cítil som, že som premárnil 11 rokov svojho života. Ale Pán to takto ozaj spravil. Po 3 mesiacoch som šiel pracovať na ostrov Naxos, nakoniec som tu zostal nastalo a po 1,5 roku mi Pán zjavil aj moju manželku Máriu. Veľmi rýchlo sme sa vzali a Pán nám dal dve požehnané deti, Georgiosa a Júliu. Pomaličky, pomaly ma urobil hodným, aby som pracoval v jeho diele najskôr ako diakon, a potom ako starší zboru, tu na ostrovoch Naxos, Paros a Santorini. Teraz bojujeme, aby sme si udržali to, čo sme dostali a čakáme pripravujúc sa, že Ježiš Kristus príde a vezme si nás.

... pokračovanie zo strany 1

Hodný alebo nehodný večného života?

Skutočne nakoniec len veľmi málo vodcov a farizejov priznalo vieru v Krista, na rozdiel od „niektorých iných“, nižšieho spoločenského postavenia, ktorí sa Mu napriek tomu úplne odovzdali (1 Korintánom 1:26).

Obľubou bohatstva

Typický príklad je uvedený v Písme. Je to prípad bohatého mladého muža, ktorý sa stretol s Kristom. Keď počul Kristov odkaz, „zarmútil sa nad tým slovom a odišiel smutný, lebo mal mnoho majetku“ (Marek 10:22).

Obľubou slávy

Ježiš povedal: „Ako vy môžete uveriť, ktorí prijímate chválu jedni od druhých a chvály od samého, jediného Boha nehľadáte?!“ (Ján 5:44). Keď je prioritou túžba po osobnom presadení a vysokom postavení, potom sa ukazuje nehodnosť človeka mať večný život. Typickým príkladom sú vodcovia, ktorí aj keď verili v Krista na začiatku, „**viacej**

milovali slávu ľudí ako slávu Božiu“ (Ján 12:43).

Obľubou rozkoší

V podobnosti o rozsievачovi čítame, že srdce, ktoré sa upína na dočasné a pozemské rozkoše, nakoniec neobstojí, aby mohlo duchovne rásť na ceste, ktorá povedie k večnému životu (Lukáš 8:14). Verše o láske k svetu sú takisto dôležité (1 Ján 2:15-17).

Odkladom

Odkladanie môže tiež poukazovať na povrchnosť a nezájum o večný život. Ako príklad máme Félixu, ktorý povedal apoštolovi Pavlovi: „Nateraz idi, **ale keď budem mať čas**, zavolám ťa“ (Skutky 24:25) a takisto Aténčanov, ktorí „keď počuli o vzkriesení z mŕtvych, ... povedali: Vypočujeme ťa o tom **aj po druhé**.“ (Skutky 17:32).

Nakoniec sú všetci ľudia nehodní večného života, ale každý jeden ma príležitosť dať najavo svoju vďaku za neho ako za dar Boha skrze Ježiša Krista prostredníctvom jeho skutkov. Apoštol Pavol „bol hrdý“ na kresťanov cirkvi v Tesalonikách kvôli ich **viere a trpezlivosti**, pretože takto dávali najavo, že sú **hodní ('považovaní za hodných')** kráľovstva Boha (2 Tesalonickým 1:4-5).

ADRESA CIRKVI

SLOBODNÁ APOŠTOLSKÁ CIRKEV LETNÍC
Kpt. Nálepku 121, Gíraltove 087 01, SLOVENSKO, tel. 0914 251 742
Po-Pi 19.30 - 20.30 hod., Ne 10.30 - 12.00 hod.
www.bozieslovo.sk www.wordofgod.gr

Dvaja budú na jednej posteli, jeden bude vzatý, druhý zanechaný

Tieto verše nám pripomínajú chvíľu, ktorá je veľmi vzácna pre všetkých kresťanov. Pre tých, ktorí celým svojim srdcom uverili v Pána a každý deň sa snažia žiť podľa Jeho slova. Celá cirkev je v očakávaní, kedy príde ten slávny deň. „**Lebo hľa, prichádza deň, ktorý horí ako pec, v ktorom budú všetci spurní a všetci, ktorí páchajú bezbožnosť, slamou a spáli ich deň, ktorý príjde, hovorí Hospodin Zástupcov, takže im neponechá ani koreňa ani haluzi. Ale vám, ktorí sa bojíte môjho mena, vyjde slnce spravodlivosti, a lekárstvo bude na jeho krýdlach; vyjdete a budete poskakovať ako vykrmené teľatá**“ (Malachiáš 4:1-2).

Dokonca v Zjavení Jána sa píše: „**Duch a nevesta hovoria: Príd! A ten kto počuje nech povie: Príd!**“ Čo to môže znamenať? Nemusi byť ťažké pre nás pochopiť tento stav. Aj malé dieťa, ktoré je pre nejakú príčinu odlúčené od svojich rodičov, dokáže od srdca povedať: „**Prídte pre mňa, chcem ísť domov.**“ Dokáže to povedať každý deň, celý deň, lebo len to chce. Keby ste mu dali v nemocnici, či sirotinci všetky hračky sveta, neuspokojili by ste ho. Dokáže ho uspokojiť len prítomnosť jeho rodičov. Ona mu dáva to, čo potrebuje jeho duša. Duša je dôležitejšia ako telo. Boh chce, aby sme boli ako malé deti. Nie v rozmyšľaní, ale v zlobe, čistote, jednoduchej viere a v potrebe byť so svojimi rodičmi. Nemali by nás uspokojovať klamnú veci tohto sveta, ale prítomnosť nášho Pána Ježiša Krista. Preto sa chceme aj vysťahovať z tejto cudziny a byť s Pánom doma. „**Preto teda vždycky dôverujeme a vieme, že kým sme doma v tele, sme von od domova a vzdialení od Pána. Lebo chodíme vierou a nie videním. Ale dôverujeme i súčasne volíme radšej vystehovať sa von z tela a bývať doma u Pána. A preto sa aj všemožne snažíme, aby sme, buď že dleje doma v tele buď že sme von z domova, jemu sa ľúbili. Lebo my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, aby si jeden každý odniesol to, čo**

vykonal skrze telo, už či bolo dobré či zlé.“ (2.Korint.5:6-10).

Keď Božie deti vidia, že sa začínajú napínať posledné znamenia Pánovho príchodu, pozdvihujú svoje hlavy k nebu a hovoria: „**Príd Pane!**“ Sú si istí, že sa priblížilo ich vykúpenie. „**A keď sa to začne diať, vzpriamte sa a pozdvihnite svoje hlavy, lebo sa blíži vaše vykúpenie.**“ (Lukáš 21:28).

Verím, že povedať - Príd Pane, dokáže povedať len človek, ktorý je úzko spätý s Pánom a chce žiť v Jeho prítomnosti vidiac Ho. Apoštol Pavol píše, že existujú veriaci, ktorí milujú príchod Pána. „**Za týmto už mi je odložená koruna spravodlivosti, ktorú mi dá Pán odplatou v ten deň, on, ten spravodlivý sudca, a nie len mne, ale aj všetkým, ktorí milujú jeho príchod.**“ (2.Timoteovi 4:8).

To sú tí, ktorí majú srdcia podobné malým deťom. Oni za každú cenu milujú stretnutie so svojimi rodičmi. Raz som videl video z ukrajinského detského domova, na ktorom si malé deti niečo priali v modlitbe od Boha. Jedno z nich si prialo, aby malo narodeniny aspoň 5x v roku a hoci aj bez darčiek. Prečo? Aby mohlo vidieť svojho otca častejšie. O čo viac my, ktorí sme dostali milosť pochopiť to, ako nás ma Boh skutočne rád a čo všetko pre nás urobil. „**Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.**“ (Ev.Ján3:16).

Stal sa za nás na golgotskom kríži hriechom a obeťou, aby sme my mohli žiť večne s Ním. Uvedomujeme si to, a preto chceme byť stále s Ním, hoci i bez nejakých veľkých darčiek. „**Či azda zabudne žena svoje nemluvňa, aby sa nezľutovala nad plodom svojho života? Ale aj keby ony zabudly, ja ťa nezabudnem. Hľa, na svojich dlaniach som ťa vyryl, tvoje múry sú vždycky predo mnou.**“ (Izaiaš 49:15-16).

Vediac, že v Jeho náručí je bezpečie, láska a šťastie. Nech nás náš Boh odbremeni od všetkého, čo nás tak ťahá k tomuto svetu alebo nech láska v našich detských srdciach k Nemu spolu s Jeho opätovnou láskou k nám roztaví všetko, čo nám teraz bráni čakať na Neho s láskou.

Martin Kusek

Rodinný život: Muž je hlavou, žena je srdcom - časť 2

Podľa Písma „... muž je hlavou ženy, ako aj Kristus je hlavou cirkvi...“ (Efežanom 5:23). Takže žena je telom tohto svätého zväzku. Telo, ktoré obsahuje životu-nevyhnutné orgány, akým je napríklad srdce. Kristus nepotrebuje zdokonalenie, pretože On je dokonalý. Tvoj muž však nie je Kristus! Teraz, keď vieš, aký chce Boh, aby bol tvoj muž voči tebe (prečítaj si článok Ako sa staneš hlavou ženy), myslím, že mu, potrebuješ pomôcť stať sa takým. Všetka snaha, ktorú vynaložíš na to, sa v konečnom dôsledku stane úžitkom pre teba. Hlava nebude môcť rozmyšľať alebo robiť rozhodnutia, ani dobre fungovať, ak nebude dobre vyživovaná krvou zo srdca! **Staň sa srdcom svojho muža!**

Pán sa rozhodol vysvetliť svoje pocity a svoj vzťah s Jeho cirkvou tým, že použil príklad manželstva! (Matúš 25:5, Ján 3:29 atď.) Akú veľkú hodnotu má manželstvo v očiach Boha! Má tú istú hodnotu aj pre teba? Vo svete existujú „kresťania“, ktorí hovoria, že uctievať Krista, ale On ich nepozná (Matúš 7:23).

Si si istá, že si ctíš svojho muža? On o tom vie? Nepredpokladaj, ale opýtaj sa ho! Počuli ste, že cirkev prechádzala (a prechádza) obdobiami, keď mnohí svedkovia dali svoje životy za veľkú „lásku“ svojich duší, Ježiša.

Dala by si svoj život za svojho muža? Je si toho vedomý? Kristus často obdivuje svojich verných (Lukáš 7:9, Matúš 15:28). Je tvoj život taký, že ho tvoj muž obdivuje? Kristus chce, aby Jeho cirkev používala peniaze pre skutočné potreby svojich detí, pre bratov a blížnych, a malé množstvo na technickú ozdobu a pekný vzhľad.

Aké požiadavky máš ty zo svojho rodinného rozpočtu?

Primerané alebo prehnané? Posúď sama... Cirkev ctí Krista pre Jeho ponúknutú obeť a obetovanie lásky! Viem, že si vážiš obeť tvojho muža v rodine, daj to však najavo! Povedz mu to! Nemysli si, „váži si on moje obeť?“. Možno rozmyšľa rovnako o tebe. Začni prvá! Nič tým nestrátiš. Je pravda, že cirkev robí chyby, a nie Kristus. Tvoj muž by teda mal sledovať svoje kroky ešte viac. Správne! Na druhej strane neprehliadaj skutočnosť, že mu dlíš mnoho ospravedlnení... Ty VIEŠ prečo. Nie je to tak?

Popros ho o odpustenie za to, čo si nárokuješ, nie so zaťatými zubami, ale od srdca! Urob to, čo je tvojím dielom, a ako výsledok uvidíš veľký prínos. Odsúď metódu „**nebudem sa s ním rozprávať z pomsty**“ a odstráň zo svojho života neúspešných radcov, ktorí ťa nabádajú proti tvojmu mužovi. Mysli na to, čo by sa bývalo stalo, keby Kristus prijal žalobcu tvojej duše... Cirkev Krista je pokorná, sladká, požehnaná, je vedená tichým duchom pokoja, snaží sa páčiť Kristovi. Chváli a slávi Ženicha v očiach svojich detí a sveta, dáva si pozor na to, aby ju aj mimo jej domu videli ako múdru a svätú. **Hľadáš aj ty tieto veci?** Cirkev kladie veľkú váhu na to, čo si o nej myslí Ženich. **Je pre teba dôležité, čo si o tebe myslí tvoj muž?**

Cirkev Krista nepodlieha prikázaniam svetského zmýšľania, ale so zvláštnou silou ide proti prúdu sveta, a toto je to, čo učí svoje deti! Robíš to isté? Cirkev neuctieva Krista, pretože „musí“, ale preto, lebo Ho miluje.

Uctievaj svojho muža, daj mu svoju lásku! A pre túto lásku ťa bude uctievať Boh! Nielen v budúcom živote,... ale TU A TERAZ! **Vyskúšaj to!**

M. Pekos

ŽALM 85

Hospodine, ty si bol kedysi láskavý na svoju zem; priviedol si späť zajatých Jakobových.

Odpustil si nepravosť svojho ľudu, prikryl si každý ich hriech.

Odpratal si všetku svoju prchivosť; odvrátil si sa od pále svojho hnevu.

Navráť sa zase k nám, Bože nášoho spasenia, a učiň prietrž svojmu hnevu proti nám!

Či sa len na veky budeš hnevať na nás?

Či budeš preťahovať svoj hnev na pokolenie a pokolenie?

Či nás ty zase neobživíš? Aby sa tvoj ľud zase radoval v tebe?

Ukáž nám, Hospodine, svoju milosť a daj nám svoje spasenie!

Chcem počuť, čo hovorí silný Boh Hospodin. Lebo isteže hovorí pokoj svojmu ľudu a svojim svätým, len aby sa zase nenavracovali k bláznovstvu.

Áno, blízke je jeho spasenie tým, ktorí sa ho boja, aby prebývala sláva v našej zemi.

Milosť a pravda sa stretnú; spravodlivosť a pokoj sa bozkajú.

Pravda bude pučať zo zeme, a spravodlivosť bude hľadiť z nebies.

Vtedy aj Hospodin dá dobré, a naša zem vydá svoju úrodu.

Spravodlivosť pôjde popredku, a dobré položí svoje kroky na cestu.

www.bozieslovo.sk